Vlucht naar de Toekomst

Nieuwsbulletin van de Stichting behoud Duivensport

Nr.12 – December 2026

Van de Redactie	1	19	Hans Eijerkamp
Gerrit Schulte	2	22	De dierenarts aan het woord
De Takla	4	24	Klaas Jansen
Mentorenmiddag Afd. Noord	9	27	Waarom wintervoer?
Hans Kramer	12	28	Nieuws van de SBD
Ivo van der Veen	15		
Aanschaf en selectie 2	18		

Van de redactie

Beste lezers en lezeressen,

Hierbij ontvangt u het decembernummer van ons nieuwsbulletin *Vlucht naar de Toekomst*. Heeft u dit nummer doorgestuurd gekregen van een sportvriend en ontvangt u onze nieuwsbrief dus nog niet rechtstreeks? Meld u dan via onze website of via onderstaande link aan als supporter van Stichting Behoud Duivensport. U ontvangt het bulletin dan voortaan maandelijks rechtstreeks in uw mailbox.
helpdesk.stichtingbehoudduivensport.nl

We beginnen dit nummer met een nieuwe rubriek: **Bekende Nederlanders in de duivensport**. Want ook buiten de duivensport zijn er bekende gezichten met een grote passie voor onze hobby. De eerste die we in deze rubriek voor het voetlicht brengen, is *Gerrit Schulte*, meervoudig wielerkampioen en fanatiek duivenliefhebber.

In de rubriek *Andere vliegduivensporten* richten we de aandacht op de *Takla-tuimelaar*, een van oorsprong Turkse vliegduif die bekendstaat om zijn bijzondere vlieg- en tuimelgedrag en ook in Nederland steeds meer belangstelling krijgt.

Verder blikken we terug op de eerste *mentorenmiddag* van de Stichting Behoud Duivensport (SBD) in Drachten, waar mentoren uit afdeling Noord ervaringen uitwisselden over de verdere ontwikkeling van het mentorschap.

Vervolgens introduceren we **Liefhebbers behouden: hoe dan?** Een nieuwe rubriek met persoonlijke verhalen van liefhebbers die dreigen af te haken of noodgedwongen afscheid moeten nemen van de duivensport. *Hans en Jenny Kramer* uit Zeist vertellen als eersten hun verhaal.

Deze keer staat *Ivo van der Veen* uit Dalen centraal in onze rubriek *Een mentor vertelt*. Hij benadrukt in het gesprek het belang van zelf actief naar buiten treden en laten zien waar de duivensport werkelijk voor staat. Een vergelijkbare boodschap komt van herstarter *Klaas Jansen* uit Oppenhuizen. Ook hij ziet volop kansen voor onze sport, mits liefhebbers meer kennis en ervaringen met elkaar delen. Diezelfde gedachte komt terug in het verhaal over nestor *Hans Eijerkamp* in de rubriek *Levende Legendes*. Hij vindt dat ervaren liefhebbers veel meer zouden moeten doen om jongeren actief bij de duivensport te betrekken en hen zo echt kennis te laten maken met onze mooie sport.

Verder bevat dit nummer interessante columns van dierenarts *Harry Arts*, voedingsdeskundige *Willem Mulder en Jaco van Nieuwamerongen. We* sluiten af met het *laatste nieuws over de SBD*.

De redactie bestaat uit:
- **Hoofdredacteur:** Nico van Veen
- **Redactieleden:** Simon Kuipers en Hans van Veen
- **Eindredacteur:** René Dalmolen

Bekende Nederlanders in de duivensport

Gerrit Schulte meervoudig wielerkampioen en fanatiek duivenliefhebber

In deze rubriek brengen we regelmatig een bekende Nederlander in beeld die zijn bekendheid aan iets anders ontleende dan aan de duivensport. Dat deze bekende Nederlanders daarnaast ook een passie voor postduiven hebben of hadden, is bij het grote publiek vaak onbekend. Binnen de duivenwereld weet men dat meestal wel, maar daarbuiten werd of wordt over deze hobby zelden gesproken.

Dat geldt zeker voor Gerrit Schulte (1916-1992), de legendarische wielrenner uit ’s-Hertogenbosch. In de jaren veertig en vijftig behoorde hij tot de absolute Nederlandse wielertop. Hij bouwde een indrukwekkende carrière op, zowel op de weg als op de wielerbaan. Schulte won in 1938 een etappe in de Tour de France en schreef in 1949 de Ronde van Nederland op zijn naam. Daarnaast werd hij maar liefst viermaal Nederlands kampioen op de weg (1944, 1948, 1950 en 1953). Zijn grootste internationale succes behaalde hij in 1948. Tijdens het wereldkampioenschap baanwielrennen in Amsterdam veroverde hij de wereldtitel op de achtervolging. In de finale versloeg hij niemand minder dan de legendarische Italiaan Fausto Coppi.

Ook in de zesdaagse wedstrijden was Schulte een fenomeen. Hij won maar liefst negentien zesdaagse wedstrijden en groeide uit tot een van de populairste baanrenners van zijn generatie. Zijn aanvallende rijstijl, enorme kracht en onverzettelijke karakter leverden hem in Frankrijk de bijnaam 'Le Fou Pédalant' op, vrij vertaald: de fietsende dwaas. In 1958 werd hij uitgeroepen tot Nederlands Sportman van het Jaar. In 1960, bij het beëindigen van zijn wielercarrière, werd hij bovendien benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje-Nassau. Zijn naam leeft in de wielerwereld nog altijd voort dankzij de jaarlijkse Gerrit Schulte Trofee, die wordt uitgereikt aan de beste Nederlandse profwielrenner.

Bijna vijftig jaar duivenliefhebber

Minder bekend is dat Schulte naast zijn indrukwekkende sportcarrière nog een andere grote passie had: de postduivensport. Bijna vijftig jaar lang hield hij duiven en nam hij deel aan wedvluchten. Hij legde zich vooral toe op de dagfond en de marathonvluchten. Met wisselend succes, maar regelmatig wist hij daarbij mooie uitslagen te behalen.

Ook tijdens zijn actieve wielerloopbaan was hij al volop met de duivensport bezig. Dat blijkt onder meer uit een interview dat het Eindhovens Dagblad op 16 januari 1951 met hem publiceerde. Aanleiding was een postduivententoonstelling van de BCC, die plaatsvond in zijn eigen café-restaurant, Gerrit was lid bij vereniging De Hoop. Veelzeggend is dat Schulte voor deze tentoonstelling zelfs een belangrijk wielerconcours had laten schieten. Dat zegt wel iets over de plaats die de duivensport toen al in zijn leven innam.

In de beginjaren beoefende hij de duivensport in combinatie met dhr. van Oorschot. Na

dat deze in 1985 overleed, zette Schulte de liefhebberij op eigen naam voort. Na zijn actieve wielercarrière kon hij zich nog intensiever met zijn duiven bezighouden.

Uit oude reportages in de duivenbladen blijkt bovendien dat Gerrit goed bevriend was met bekende liefhebbers als Jos de Klak en Jules Rijckaert. Mogelijk heeft hij ook duiven van hen gehad. Dat is helaas niet meer te achterhalen. Een liefhebber waar hij in ieder geval wel duiven van had was Benoni De Zutter, in de jaren kort na de oorlog een bekend kampioen.

Gerrit Schulte in zijn duivenhok - foto Parool

Net als op de fiets hield Schulte ook bij zijn duiven van prestaties onder zware omstandigheden. Zijn beste resultaten behaalde hij veelal op vluchten met een stevige noordoostenwind. Net zo streng als hij voor zichzelf was, was hij bij de selectie van zijn duiven. Daarbij hechtte hij veel waarde aan prestaties onder moeilijke omstandigheden, waarbij vooral de noordoostenwind als een belangrijke graadmeter gold. Dat zijn mooiste resultaten werden behaald op klassiekers als Barcelona en op dagfondvluchten van circa 700 kilometer, met de wind op kop, mag dan ook geen verrassing heten. De Grootmeestercompetitie bestond in die tijd nog niet, maar het is waarschijnlijk dat Schulte daarin ongetwijfeld menigmaal hoge ogen zou hebben gegooid.

Een mooi bewijs dat zijn duiven net zulke doorzetters waren als hun baas, vinden we terug in een reportage uit 1957 in het Dagblad van Noord-Limburg. Daarin werd verslag gedaan van de nationale vlucht vanuit St. Vincent, die destijds als een ware rampvlucht werd omschreven. De oorzaak lag bij de uitzonderlijk hoge temperaturen in Frankrijk. Van de 4.100 deelnemende duiven waren er zaterdagavond nog maar enkele tientallen thuis. Gerrit Schulte klokte zijn duif echter al op zaterdagmiddag om 16.48 uur. Daarmee realiseerde hij nationaal een bijzonder vroege aankomst, een prestatie die onder deze omstandigheden grote indruk moet hebben gemaakt.

Opmerkelijk is dat zijn leven volgens de overlevering uiteindelijk ook bij zijn duivenhokken eindigde. Op 26 februari 1992 werd Gerrit Schulte, terwijl hij zich in de tuin bij zijn duivenhokken bevond, getroffen door een hartstilstand. Hij overleed op 76-jarige leeftijd. Zo kwam er een einde aan het leven van een bijzondere sportman, die bij het grote publiek vooral herinnerd wordt als een van Nederlands grootste wielrenners, maar die ook in de duivenwereld zijn sporen heeft nagelaten. Bijna vijftig jaar lang bleef de postduif een belangrijke plaats innemen in zijn leven. Misschien wel een minder bekende, maar daarom niet minder bijzondere kant van deze Bossche sportlegende.

Andere vliegduivensporten - De Takla

De Takla tuimelaar

De Takla is een van oorsprong Turkse vliegduif die bekendstaat om zijn bijzondere vlieg- en tuimelgedrag. Zijn naam verwijst naar de salto's die deze duif tijdens de vlucht maakt. Het is dan ook geen duif die op zijn uiterlijk wordt beoordeeld, maar op zijn vliegprestaties.

De geschiedenis van de Takla is nauw verbonden met de duivenhouderij in Anatolië en de omliggende gebieden. Over de precieze herkomst van het ras bestaat echter nog veel onduidelijkheid. Volgens sommige overleveringen zouden de voorouders van de Takla vanuit Centraal-Azië, via gebieden als Kazachstan, naar het huidige Turkije zijn gekomen. Daarbij worden regelmatig de migraties van Turkse volkeren genoemd, waaronder die van de Seltsjoeken in de elfde eeuw.

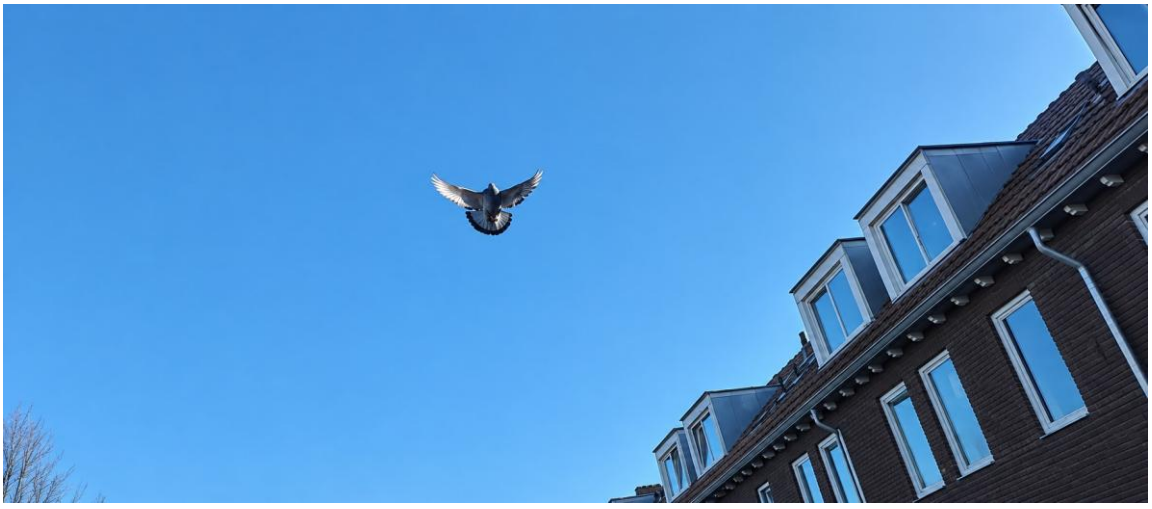
Hoewel deze historische verklaring aannemelijk klinkt, is niet met zekerheid vast te stellen hoe de huidige Takla precies is ontstaan. Wel kent Turkije een rijke traditie op het gebied van het houden en fokken van vliegduiven. Generaties duivenliefhebbers hebben bijzondere aandacht besteed aan het behouden en verbeteren van specifieke vliegeigenschappen. De Takla is dan ook niet alleen een duivenras, maar maakt ook deel uit van een plaatselijke cultuur waarin kennis over vlieggedrag van generatie op generatie wordt doorgegeven.

De Takla onderscheidt zich door zijn vermogen om tijdens de vlucht achterwaartse salto's te maken. Afhankelijk van het type Takla kan hij meerdere tuimelingen achter elkaar uitvoeren. Ook het snel en vrijwel loodrecht omhoogvliegen, waarbij de duif zich als het ware de lucht in schiet, behoort tot zijn kenmerkende vlieggedrag. Tijdens de vlucht kan de Takla bovendien een duikvlucht inzetten, gevolgd door een reeks salto's en een steile klim. Vooral de combinatie van deze bewegingen, de beheersing van het vliegspel en het vermogen om langdurig in de lucht te blijven, maakt de Takla tot een fascinerende verschijning binnen de vliegduivensport.

Toch is niet iedere duif die salto's maakt voor iedere Takla-liefhebber hetzelfde. Dat blijkt uit de uitleg van Ergunay Sari, een Nederlandse fokker van Takla-duiven. Hij maakt onderscheid tussen duiven die vooral in de lucht tuimelen en de duiven die hij zelf het liefst houdt: de zogenoemde *dalıcı*- en *fişek*-duiven. Deze benamingen verwijzen naar verschillende onderdelen van het vliegspel. De duif duikt als het ware op het hok af, maakt vlak bij het hok een of meer salto's en trekt zichzelf vervolgens met kracht weer omhoog. Volgens Sari is daarbij niet alleen de tuimeling van belang. Ook het geluid dat de duif tijdens deze beweging maakt en de manier waarop hij zich na de salto weer omhoogwerkt, spelen een belangrijke rol.

De sefer: een herkenbaar onderdeel van het vliegspel

Een belangrijk begrip is de *sefer*. Daarmee wordt een kenmerkende vluchtbeweging bedoeld waarbij de duif na enige tijd vliegen terugkeert naar het hok alsof er een

Takla doet de sefer. Zie ook link naar filmpje op YouTube
https://youtube.com/shorts/MORcdwRUU6w?is=gDS0pCr2rgyQ9-md

roofvogel op af duikt, vlak bij het hok een salto maakt en zich vervolgens weer omhoogtrekt. Ergunay Sari legt uit dat een goede Takla volgens deze opvatting eerst voldoende lang moet vliegen en daarna met regelmatige tussenpozen boven het hok moet terugkomen. Tijdens zo'n sefer laat de duif zijn vliegspel zien op een plek waar de liefhebber het goed kan waarnemen. Na de duik en de tuimeling trekt hij zich met kracht weer omhoog en vliegt hij verder van het hok weg. Voor Sari is het geluid dat de duif daarbij maakt een belangrijk onderdeel van het geheel. Het gaat hem dus niet uitsluitend om het aantal salto's, maar om de combinatie van de duik, de tuimeling, het geluid en de krachtige klim die erop volgt.

In sommige Turkse streken worden ook Takla's gehouden die vooral in de lucht luidruchtige tuimelingen maken, zonder het specifieke vliegspel te vertonen dat Sari waardeert. Hij geeft zelf de voorkeur aan de duiven die hun vliegkwaliteiten juist rond het hok laten zien. Daarmee maakt zijn verhaal duidelijk dat er binnen de Takla-liefhebberij verschillende voorkeuren en opvattingen bestaan over wat een goede vliegduif moet laten zien.

Wedstrijden en beoordeling

In Turkije worden wedstrijden georganiseerd waarin het vliegspel van Takla-duiven wordt beoordeeld. Daarbij draait het niet alleen om de duur van de vlucht, maar vooral om de kwaliteit en regelmaat van de bewegingen die de duif tijdens zijn terugkeer naar het hok laat zien. Sari beschrijft een wedstrijdvorm waarbij de duiven op de grond staan en een scheidsrechter één door de eigenaar geselecteerde duif met behulp van een stok laat opvliegen. De overige duiven blijven op de grond, zodat de aandacht volledig op de deelnemende vogel is gericht. Zodra de duif opstijgt, begint de tijd te lopen en wordt zijn optreden door een jury beoordeeld.

Wanneer de duif vervolgens met tussenpozen bij het hok terugkeert en een sefer uitvoert, wordt deze beweging beoordeeld en geregistreerd. Daarbij letten de juryleden onder meer op de manier waarop de duif aankomt, hoe hij zijn tuimeling uitvoert, hoe netjes en krachtig hij zich daarna weer omhoogwerkt en hoeveel tuimelingen hij laat zien. Elke goed uitgevoerde sefer levert punten op. Hoe vaker de duif dit laat zien en hoe beter de kwaliteit van zijn bewegingen, des te hoger de score kan uitvallen. Daarbij is het ook belangrijk dat de duif op exact dezelfde plek landt als vanwaar hij is opgevlogen. De duif met de hoogste beoordeling wint de wedstrijd.

Voor de liefhebbers is dit vooral een visueel spektakel. De duif laat zijn vliegspel dicht bij het hok zien, vrijwel recht voor de ogen van de toeschouwers. De wedstrijd biedt daarmee niet alleen een manier om de vliegkwaliteiten van verschillende duiven met elkaar te vergelijken, maar vormt ook een demonstratie van de bijzondere eigenschappen waarvoor deze Takla's worden gefokt. De precieze wedstrijdregels en beoordelingscriteria kunnen per organisatie of regio verschillen. De beschrijving van Sari geeft vooral inzicht in de manier waarop binnen zijn vorm van Takla-liefhebberij naar het vliegspel wordt gekeken.

De Takla in Nederland

Ook in Nederland heeft de Takla zijn liefhebbers gevonden. Het ras is vooral bekend bij duivenliefhebbers van Turkse afkomst, maar heeft inmiddels ook de belangstelling gewekt van fokkers die zich bezighouden met andere tuimelaarsoorten. De verspreiding van deze duiven in Nederland en andere West-Europese landen hangt mede samen met liefhebbers uit het Midden-Oosten die zich hier vestigden en hun duivenliefhebberij voortzetten.

De Takla wordt niet alleen gehouden vanwege zijn bijzondere vliegprestaties, maar kan ook een praktische functie vervullen in de fokkerij. Zo worden Takla's met een normale snavellengte soms ingezet als voedsterduif voor kortsnavelige tuimelaarsoorten. Bij deze rassen kan het grootbrengen van de eigen jongen problemen opleveren doordat de snavel te kort is om het voedsel goed aan de jongen over te dragen. Een geschikte voedsterduif kan dan uitkomst bieden. Daarmee heeft de Takla voor sommige Nederlandse liefhebbers een dubbele betekenis: het is niet alleen een bijzondere vliegduif, maar ook een waardevolle hulp bij de fokkerij van andere tuimelaarsoorten.

Regionale typen

In Turkije wordt de term *taklacı güvercin* gebruikt voor duiven die tijdens hun vlucht tuimelen. Binnen deze groep onderscheiden duivenliefhebbers verschillende regionale typen, die in de loop der generaties hun eigen kenmerken hebben ontwikkeld. Bekende typen zijn de Mardin-Takla, de Urfa-Takla, de Sivas-Takla en de Malatya-Takla. Ze zijn vernoemd naar de Turkse steden en streken waarmee ze van oudsher worden geassocieerd.

Hoewel de typen onderling verschillen in uiterlijk en vliegkarakter, hebben ze allemaal het kenmerkende tuimelgedrag gemeen. Door onderlinge kruisingen zijn de oorspronkelijke kenmerken niet altijd behouden gebleven. Ook binnen één type kunnen de verschillen aanzienlijk zijn.

De Mardin-Takla komt uit het zuidoosten van Turkije en is een van de bekendste typen. Het is van oorsprong een vrij fors gebouwde duif die vooral wordt gewaardeerd om zijn vliegvermogen. Hij kan langdurig en hoog vliegen, waarbij hij tuimelingen afwisselt met steile klimvluchten.

Ook de Urfa-Takla komt uit het zuidoosten van Turkije, rond Şanlıurfa. Hij vertoont veel overeenkomsten met de Mardin-Takla, zowel in bouw als vliegprestaties. Kenmerkend voor het traditionele type zijn de relatief laag gedragen vleugels. Beide typen worden vooral gewaardeerd om hun vliegduur, hoogte en tuimelspel.

De Sivas-Takla komt uit Centraal-Anatolië en is doorgaans wat fijner gebouwd dan de Mardin- en Urfa-typen. Volgens Turkse liefhebbers maakt hij tijdens zijn vlucht relatief veel tuimelingen, soms in combinatie met een lagere duikvlucht. Daarbij ligt de nadruk meer op het tuimelspel dan op langdurig vliegen op grote hoogte.

De Malatya-Takla komt uit het oosten van Turkije. Naast zijn vliegprestaties valt dit type op door de variatie in uiterlijk: bonte tekeningen, bevederde poten en een kuif komen voor. Ook het vliegspel kent bijzondere variaties, met onder meer hoge vluchten en tuimelingen tijdens het klimmen of dalen.

Een vliegduif met een eigen karakter

Het verhaal van Ergunay Sari laat zien dat de Takla veel meer is dan een duif die salto's maakt. De combinatie van duikvluchten, tuimelingen, geluid en de krachtige klim terug omhoog bepaalt voor veel liefhebbers de kwaliteit van het vliegspel. De Takla weerspiegelt daarmee de rijke Turkse duiventraditie, waarin regionale kenmerken, gerichte fokkerij en persoonlijke voorkeuren samenkomen.

Mentorenmiddag Afdeling Noord 31 oktober 2026

Op 31 oktober 2026 organiseerde de Stichting Behoud Duivensport (SBD) voor het eerst een mentorenmiddag. De aftrap vond plaats in Postduiven Centrum Drachten, waar 13 van de 20 mentoren uit afdeling Noord bijeenkwamen. Een mooie gelegenheid om elkaar beter te leren kennen, ervaringen uit te wisselen en samen na te denken over de verdere ontwikkeling van het mentorschap.

Gezamenlijk hebben we gebrainstormd over de praktijk van het mentorschap. Wat gaat goed? Waar lopen we tegenaan? Wat hebben mentoren nodig en hoe kunnen we nieuwe liefhebbers zo goed mogelijk begeleiden? Onder leiding van dagvoorzitter Bram Klok werden de opbrengsten van deze gesprekken verzameld en besproken.

De rode draad uit de gesprekken en de ervaringen van de aanwezige mentoren is samengebracht in tien breed gedragen uitgangspunten voor succesvol mentorschap. Deze uitgangspunten zullen nog verder worden uitgewerkt en vormen de basis voor de verdere ontwikkeling van het mentorschap binnen de SBD.

Mentoren van afdeling Noord

<u>Tien uitgangspunten voor succesvol mentorschap</u>

1. Het doel van het mentorschap is dat beginners en herstarters met plezier en blijvende betrokkenheid de duivensport beoefenen.

Het mentorschap is erop gericht te voorkomen dat beginnende en herstartende liefhebbers aan hun lot worden overgelaten of het gevoel krijgen in het diepe te worden gegooid. De mentor begeleidt hen stap voor stap en helpt hen hun weg te vinden in de duivensport. Het mentorschap is succesvol wanneer de liefhebber hierdoor met plezier en blijvende betrokkenheid de sport beoefent. Daarbij is het belangrijk dat de sport ook financieel toegankelijk blijft. De mentor kan helpen verantwoorde keuzes te maken en voorkomen dat de kosten onnodig oplopen.

2. Een goede mentor beschikt over de juiste persoonlijke eigenschappen.

Een goede mentor is geduldig, heeft een positieve instelling en weet verbinding te maken met de beginnende of herstartende liefhebber. Hij heeft inlevingsvermogen, biedt een luisterend oor en fungeert als klankbord. Daarnaast helpt hij de liefhebber niet alleen bij het behalen van successen, maar bereidt hij hem ook voor op teleurstellingen en ondersteunt hij hem bij het omgaan daarmee.

3. Een goede mentor beschikt over ruime ervaring en een breed netwerk binnen de duivensport.

Hierdoor kan hij de beginnende of herstartende liefhebber, waar nodig, doorverwijzen naar andere deskundigen, zoals dierenartsen, hokkendeskundigen of andere specialisten. Daarnaast kan de mentor beginnende en herstartende liefhebbers met elkaar in contact brengen, zodat zij ervaringen kunnen uitwisselen, van elkaar kunnen leren en elkaar kunnen ondersteunen.

4. Het mentorschap geeft energie wanneer de begeleiding daadwerkelijk bijdraagt aan het plezier en de ontwikkeling van de liefhebber.

De mooiste momenten zijn die waarop je als mentor ziet dat de liefhebber zich ontwikkelt, plezier beleeft aan de duivensport en steeds zelfstandiger zijn weg weet te vinden. Het is mooi wanneer adviezen worden opgepakt, maar minstens zo waardevol is het wanneer de starter zelf meedenkt en met ideeën komt. Dat laat zien dat de liefhebber vertrouwen krijgt en actief met zijn ontwikkeling bezig is.

5. Een goede mentor helpt de liefhebber bij het maken van keuzes en het bepalen van een eigen koers.

In de duivensport leiden vele wegen naar Rome en lopen de meningen vaak uiteen. Hierdoor kunnen beginnende en herstartende liefhebbers soms door de bomen het bos niet meer zien. Het is daarom belangrijk dat de mentor samen met de liefhebber een plan maakt dat past bij diens persoonlijke situatie en mogelijkheden. De liefhebber leert daarbij zelfstandig keuzes te maken, met ruimte om het plan waar nodig bij te stellen.

6. Mentoren kunnen veel van elkaar leren door ervaringen uit te wisselen en elkaar te ondersteunen.

Door regelmatig met elkaar in gesprek te gaan, kunnen mentoren kennis en ervaringen delen en elkaar helpen bij uitdagingen in de begeleiding. Dit draagt bij aan de verdere ontwikkeling van het mentorschap.

7. De SBD heeft een belangrijke rol in het ondersteunen van mentoren.

Om hun werkzaamheden goed te kunnen uitvoeren, hebben mentoren behoefte aan ondersteuning vanuit de SBD. Dit kan bijvoorbeeld door het organiseren van mentoren-bijeenkomsten, het aanbieden van promotiemateriaal en het delen van tips over begeleiding en het geven van presentaties.

8. Een nieuwe mentor moet zich er van bewust zijn dat persoonlijke aandacht en aansluiten bij de beleving van de liefhebber de basis zijn voor goed mentorschap.

Iedere liefhebber is anders en heeft zijn eigen achtergrond, mogelijkheden en verwachtingen. Het is daarom belangrijk om de begeleiding hierop af te stemmen en de liefhebber de ruimte te geven om zich op zijn eigen manier te ontwikkelen.

9. Iedere vereniging zou zich verantwoordelijk moeten voelen voor het begeleiden en behouden van nieuwe leden.

Een beginnende liefhebber moet zich welkom voelen en de ondersteuning krijgen die nodig is om een goede start te maken. Dat kan bijvoorbeeld door het geven van advies, het beschikbaar stellen van duiven of het helpen met een klok. Op die manier kunnen verenigingen bijdragen aan het plezier en de ontwikkeling van nieuwe liefhebbers.

10. Iedere vereniging zou een vast aanspreekpunt moeten hebben voor nieuwe leden en de mentoren van de SBD.

Dit aanspreekpunt kan ervoor zorgen dat nieuwe leden in contact worden gebracht met een mentor en andersom. Dit aanspreekpunt kan de secretaris van de club zijn of degene die de coördinaten van het nieuwe lid opneemt. Ook de afdelingen kunnen hierin een belangrijke rol spelen door nieuwe leden bij de SBD aan te melden, zodat zij vervolgens aan een passende mentor kunnen worden gekoppeld.

Dagvoorzitter Bram Klok (links staand) geeft uitleg

Samen verder bouwen

De mentorenmiddag in Drachten liet zien hoeveel kennis en betrokkenheid er is. De tien uitgangspunten vormen een gezamenlijk vertrekpunt om de begeleiding van nieuwe en herstartende liefhebbers te versterken. Want persoonlijke aandacht, plezier in de sport en een warm welkom zijn essentieel om nieuwe liefhebbers te behouden. Ook bij andere afdelingen wordt geïnventariseerd of er belangstelling is voor een soortgelijke bijeenkomst.

LIEFHEBBERS BEHOUDEN: HOE DAN?

In deze rubriek besteden we aandacht aan persoonlijke verhalen van liefhebbers die vastlopen, dreigen af te haken of noodgedwongen afscheid moeten nemen van de duivensport. Wat gaat er mis en, belangrijker nog, hoe kunnen we het tij keren? Met deze verhalen hopen we niet alleen problemen zichtbaar te maken, maar ook een discussie op gang te brengen en wellicht iets in beweging te zetten.

Hans (en Jenny) Kramer uit Zeist

Het verdwijnen van een vereniging betekent meer dan alleen het sluiten van een verenigingslokaal. Het betekent ook dat liefhebbers hun vertrouwde plek binnen de duivensport dreigen kwijt te raken. Het verhaal van Hans Kramer (71) uit Zeist en zijn vrouw Jenny raakt aan verschillende thema's die de duivensport bezighouden: vergrijzing, bereikbaarheid, financiële draagkracht, bestuurlijke besluitvorming en vooral de vraag hoe we liefhebbers voor de sport kunnen behouden.

Hans kwam als jongen van een jaar of tien via zijn broer in aanraking met de duivensport. Toen zijn broer er later minder tijd voor kreeg, nam Hans een deel van de verzorging over. Jarenlang hielden ze samen duiven. Door zijn werk had Hans niet altijd evenveel tijd voor zijn hobby, maar de duivensport bleef al die jaren trekken. In 1996 maakte hij een nieuwe start en ging hij zelfstandig vliegen. Enkele jaren later ging hij samen met zijn vrouw Jenny spelen. Dat doen ze nog steeds. Volgens Hans is zij momenteel misschien wel fanatieker met de duiven dan hijzelf.

Hans Kramer

Hans en Jenny hebben zich jarenlang ingezet voor hun vereniging UPZ, Hans als voorzitter en Jenny als penningmeester. Maar nu komt er een einde aan de vereniging, die oorspronkelijk De Union heette en sinds 1997 onder de naam UPZ verderging. Dat besluit komt niet helemaal onverwacht. Volgens Hans staat het bestaansrecht van de club al sinds

drie jaar geleden onder druk. In dat jaar vertrok een aantal leden zonder opgave van reden naar een andere vereniging. Om daarna voldoende inkorvende leden over te houden, waren de nodige kunstgrepen nodig. Inmiddels is het ledenbestand teruggelopen tot zestien leden. Een deel daarvan korfde al langere tijd niet of nauwelijks meer in en zal waarschijnlijk ook niet meer bij een andere vereniging aansluiten. Hans en enkele andere leden zijn van plan de overstap naar Soest te maken. Vanaf 2027 wordt er niet meer bij UPZ ingekorfd. Dat jaar staat in het teken van de verdere afwikkeling, waaronder de verkoop van het clubgebouw. Daarmee komt na 78 jaar definitief een einde aan UPZ.

Voor Hans en enkele andere leden ligt er straks een mogelijkheid om bij een vereniging in Soest aan te sluiten. Daarmee kunnen ze in ieder geval actief blijven binnen de duivensport. Of ze daar in het rayon en op groter niveau net zo goed uit de voeten kunnen als voorheen, moet nog blijken. Hans is vooral liefhebber van de eendaagse fond en de midfond. Op die onderdelen wist hij in het verleden goed te presteren en zelfs een paar maal teletekst te behalen. Door de nieuwe indeling binnen de afdeling komen ze straks anders te liggen dan voorheen. Of dat invloed heeft op hun prestaties, zal de tijd moeten leren. Maar Hans ligt daar niet zo wakker van. Hij kampt al enkele jaren met gezondheidsproblemen en heeft zelf ook al wat gas teruggenomen. Zo heeft hij de laatste drie jaar niet meer met jonge duiven gevlogen en bleef het vooral bij de taartvluchten. Naast de duivensport heeft Hans namelijk nog een andere grote passie: de hondensport. Al vijftig jaar houdt hij zich bezig met het trainen van politiehonden en ook daarin is hij nog steeds actief. Wel merkt hij dat ook die wereld kleiner wordt. Zijn hart ligt steeds meer bij de honden en daarom is hij van plan de duivensport verder af te bouwen. Een deel van het duivenhok wordt afgebroken en hij wil met aanzienlijk minder duiven verdergaan. Misschien krijgt hij daardoor juist weer wat meer plezier in de hobby.

Volgens Hans had het verdwijnen van UPZ misschien nog voorkomen, of in ieder geval uitgesteld, kunnen worden. De vereniging heeft geprobeerd om nog voor de herindeling van rayon Zuid naar rayon Noord over te gaan. Die overgang kwam er echter niet. De NPO legde de aanvraag terug bij de afdeling, die vervolgens geen toestemming gaf. Hans heeft het gevoel dat UPZ daarbij onvoldoende steun heeft gekregen vanuit de landelijke organisatie. Volgens hem heeft deze gang van zaken mede bijgedragen aan het verlies van leden. Juist wanneer een vereniging onder druk staat en zelf naar oplossingen zoekt, zou er volgens Hans meer oog moeten zijn voor de belangen van de liefhebbers. Want die belangen komen op meer fronten onder druk te staan. Vooral voor oudere liefhebbers met een klein pensioen worden de praktische en financiële drempels steeds groter. Wanneer het dichtstbijzijnde inkorfcentrum verder weg ligt, nemen ook de reiskosten toe. En dan zijn er nog de stijgende kosten voor duivenvoer en andere benodigdheden. Niet iedereen kan of wil die uitgaven blijven doen. Het verdwijnen van een vereniging uit de eigen omgeving maakt het voor een flinke groep oudere liefhebbers nog lastiger om de sport te blijven beoefenen. Hans schat dat het landelijk om zo'n 60 procent van de huidige duivenliefhebbers gaat.

Wanneer we Hans vragen hoe hij de toekomst van de duivensport ziet, klinkt weinig

optimisme door. 'Ik zie eigenlijk geen toekomst meer', is zijn antwoord. Misschien liggen er nog mogelijkheden bij de One Loft Races (OLR), maar voor de traditionele duivensport ziet hij het somber in. Zijn zorgen zijn niet moeilijk te begrijpen. In Zeist, een plaats met ruim 55.000 inwoners, zijn volgens Hans nog maar ongeveer zeven vliegende liefhebbers actief. De vaste kern van verenigingen wordt steeds kleiner. De sport vraagt veel tijd en inzet, terwijl vooral onder jongeren de belangstelling gering is. Vallen enkele vaste inkorvers weg, dan haken anderen vaak gemakkelijker af. Zo kan een vereniging uiteindelijk haar bestaansrecht verliezen.

Ook de veranderende woonomgeving helpt niet mee. Ruime tuinen met plek voor een duivenhok maken steeds vaker plaats voor nieuwbouw, waar die ruimte ontbreekt. Daarnaast merkt Hans dat de onderlinge verdraagzaamheid onder druk staat. Hij herinnert zich nog goed dat kinderen van duivenliefhebbers vroeger niet zomaar in de tuin mochten spelen bij het duivenhok. Ze moesten uit de buurt blijven om de vogels niet onrustig te maken. Tegenwoordig kan dit tot flinke irritaties leiden. Wanneer buurkinderen vlak bij een duivenhok voetballen of met een bal tegen de schutting schieten, kan dat zomaar uitlopen op een burenruzie. Volgens Hans is er aan beide kanten steeds minder begrip voor elkaars belangen. Juist dat wederzijdse begrip is nodig om de duivensport ook in een veranderende woonomgeving een plek te blijven geven.

Het verhaal van Hans en Jenny laat zien dat het behoud van liefhebbers van veel factoren afhankelijk is, zoals bereikbaarheid, betaalbaarheid, onderlinge betrokkenheid en de bereidheid om mee te denken wanneer liefhebbers of verenigingen in de knel komen. En dit zijn slechts enkele voorbeelden. In volgende columns komen ongetwijfeld weer andere aspecten naar voren die het liefhebbers steeds moeilijker maken hun hobby met plezier te blijven beoefenen. Er liggen dus nog genoeg uitdagingen voor de duivensport om het tij te keren.

==========

Stichting Behoud Duivensport

Duivensport is meer dan een hobby:
het is passie, saamhorigheid en liefde voor de duif.

De Stichting Behoud Duivensport wil deze prachtige traditie levend houden. **Samen zijn we verantwoordelijk voor de toekomst van de duivensport.**

Helpt u mee door de SBD te steunen?

==========

==========

Een mentor vertelt

Ivo van der Veen - Dalen, mentor afdeling Noord Oost Rayon K

Deze maand stellen we een mentor uit afdeling Noord aan u voor. Al is ‘voorstellen’ misschien niet helemaal het juiste woord. Ivo van der Veen uit Dalen vormt samen met zijn vader Nico immers al jarenlang een combinatie die niet alleen in het noorden, maar ook ver daarbuiten bekendheid geniet. De basis voor die bekendheid werd al vroeg gelegd. In 2000 wonnen vader en zoon de 1e Nationaal München in Sector 4. Bovendien was deze duif de snelste van heel Nederland, van maar liefst 6.564 duiven! Een prestatie die meteen duidelijk maakte dat er rekening gehouden moest worden met deze combinatie. Sindsdien zijn Ivo en Nico vrijwel ieder seizoen terug te vinden tussen de kampioenen van de afdeling.

Ivo is inmiddels 43 jaar en kwam al op jonge leeftijd in aanraking met de duivensport. Rond 1988 raakte hij via zijn vader Nico besmet met het duivenvirus. Vanaf 1993 vliegen ze officieel in combinatie. Inmiddels zijn we ruim dertig jaar verder en is de duivensport nog altijd een belangrijk onderdeel van hun leven. Naast de liefde voor de duif speelt bij Ivo ook de drang om te presteren een belangrijke rol. Hij wil niet alleen meedoen, maar ook winnen. Die instelling heeft hem door de jaren heen samen met zijn vader mooie resultaten en bijzondere duiven opgeleverd.

Ivo van der Veen

Een bijzondere duif uit het verleden was zonder twijfel Blue Magic. Deze topper wist maar liefst drie keer de eerste prijs in de gehele afdeling te winnen en werd bovendien

uitgeroepen tot de tweede beste midfondduif van Nederland. Voor Ivo was dit dan ook een absoluut hoogtepunt in zijn duivensportcarrière. ‘Een duif van dit kaliber bezit je misschien maar één keer in je hele duivenloopbaan’, vertelt Ivo.

Blue Magic was gekweekt uit twee duiven van bijzondere komaf. Aan vaderskant voerde hij het bloed van Anton Ruitenberg (Heremans-Ceusters), terwijl aan moederskant onder meer het bloed van VandeAbeele en de beroemde ‘Kleine Dirk’ van Gerard Koopman terug te vinden was. Naast zijn uitzonderlijke vliegkwaliteiten bleek Blue Magic later ook een uitstekende kweker. Dat maakt zijn nalatenschap des te bijzonderder. ‘Achteraf gezien hebben we te veel nazaten van hem verkocht. Ook het ouderkoppel is destijds van de hand gedaan. Als je bedenkt wat daaruit is voortgekomen, besef je pas hoe bijzonder zo'n koppel was. Dat krijg je niet zomaar opnieuw!’

Blue Magic - foto Henk Storm

Maar wat houdt iemand na al die jaren nog altijd zo gedreven? Voor Ivo speelt zijn winnaarsmentaliteit daarin een belangrijke rol. Als liefhebber wil hij eigenlijk altijd voor de overwinning gaan. Zijn grote voorbeeld was destijds Harm Vredeveld. ‘Harm was vooral wat prestaties betreft een groot voorbeeld voor mij. Mijn vader kon er nog wel genoegen mee nemen als het eens wat minder ging, maar zo zit ik niet in elkaar. Als ik meedoe, wil ik winnen. Harm liet destijds zien wat er mogelijk was.’

Toch is er volgens Ivo één aspect van de sport dat misschien nog wel belangrijker is dan winnen: het respect voor de duif. ‘De duif wil altijd naar huis, ook al is hij te laat. Onderweg heeft hij immers wel altijd zijn best gedaan om thuis te komen. Natuurlijk kun je als liefhebber teleurgesteld zijn als je niet vroeg zit, want uiteindelijk doe je mee om te winnen. Maar het respect voor de duif is er bij mij altijd.’

Ivo is op verschillende manieren betrokken bij de duivensport. Naast zijn eigen liefhebberij is hij bestuurslid van de club, begeleidt hij de beginnende liefhebber Geert Wilting en verricht hij de nodige hand- en spandiensten binnen de vereniging. Met zijn 43 jaar behoort hij echter tot de jongere leden van de club. Een gegeven dat meteen duidelijk maakt voor welke uitdaging de duivensport staat. Ivo: 'De grootste oorzaak van de terugloop van het aantal liefhebbers is volgens mij de vergrijzing. Als je bij ons in de vereniging kijkt, zie je dat de gemiddelde leeftijd erg hoog ligt. De meerderheid loopt tegen de tachtig of is die leeftijd al gepasseerd, zoals mijn vader. Over vijf à tien jaar zijn de meesten er niet meer of hebben ze geen duiven meer.'

De vraag is dan ook waar de nieuwe generatie liefhebbers vandaan moet komen. Volgens Ivo ligt een deel van de oplossing bij mensen die al affiniteit hebben met dieren. 'Je moet vooral kijken naar mensen die iets met duiven of andere dieren hebben. Jongeren die bijvoorbeeld een opleiding volgen aan een landbouw- of tuinbouwschool. Daar zitten misschien wel potentiële liefhebbers tussen. Al zijn het er ieder jaar maar een paar, dan is dat toch weer meegenomen.'

Ivo ziet zeker mogelijkheden om nieuwe mensen kennis te laten maken met de sport. Juist de bijzondere band tussen liefhebber en duif is volgens hem iets wat buitenstaanders moeten ervaren. 'Je moet ze eigenlijk gewoon uitnodigen om eens mee te gaan. Laat ze het hele proces meemaken, vanaf het inkorven tot alles wat erbij komt kijken. Dat werkt echt wel. Staphorst is daar een mooi voorbeeld van. Daar hebben ze groepen jongeren op die manier kennis laten maken met de sport, waarna een aantal van hen ook daadwerkelijk lid is geworden.'

Maar met alleen enthousiasme voor de duivensport ben je er nog niet. Vaak realiseren mensen zich niet hoeveel tijd, inspanning en geld erbij komen kijken. Het is daarom belangrijk dat het hele gezin achter de hobby staat. Ivo: 'Wanneer alles om de duiven draait, kan dat bij andere gezinsleden al snel tot irritaties leiden. Je bent op zaterdag vaak de hele dag weg en ook op zondag vraagt de verzorging van de duiven de nodige aandacht. Dat betekent dat je niet zomaar met het gezin op pad kunt. Ik heb het geluk dat mijn vriendin ook gek is op duiven. Dat maakt het allemaal een stuk gemakkelijker. Toch is het soms frustrerend als je er de hele week druk mee bent geweest en de duiven op zaterdag niet presteren. Het blijft dan ook moeilijk om jongeren enthousiast te maken voor de duivensport. Maar dat probleem speelt niet alleen bij ons; ook bij andere sporten, zoals voetbal, zie je dat het steeds lastiger wordt om de jeugd te bereiken.'

Tot slot benadrukt Ivo dat de duivensport gebaat is bij betere beeldvorming bij het grote publiek. Ivo: 'We moeten vaker laten zien wat onze sport zo mooi maakt. Niet alleen wanneer er sprake is van een rampvlucht of wanneer een duif voor een astronomisch bedrag wordt verkocht. Juist de passie, de liefhebberij en alles wat onze sport bijzonder maakt, verdienen een podium. Mensen komen tegenwoordig minder vanzelfsprekend met de duivensport in aanraking dan vroeger. Daarom is het belangrijk dat we zelf actief naar buiten treden en laten zien waar de duivensport werkelijk voor staat.'

Lange Adem …

Aanschaf en selectie.2 / *Jaco van Nieuwamerongen*

Duivensport is een mooie sport. Iedereen kan op zijn manier successen behalen. Bij de aanschaf en selectie van duiven is het goed om niet te lichtzinnig te werk te gaan. Je moet niet te snel denken dat je goed materiaal hebt om je doel te bereiken, maar je mag daar best kritisch op zijn. Deel 1 ging over de keuze voor een liefhebber. We gaan verder …

Wat zijn dingen waar je op kunt letten bij de aanschaf van nieuwe duiven? Probeer duiven te bemachtigen van een stam waar in verschillende generaties goede duiven zitten. Ik geef zelf de voorkeur aan duiven van een liefhebber met een verwante stam: een hok duiven waarbij de goede duiven veelal familie van elkaar zijn. Dit zijn duiven met een goede kweek- (verervings)waarde. Als je die tegen duiven van een ander hok zet, dan heb je een goede kans op goede nazaten.

Sommigen van u zullen denken: dat soort duiven zijn niet te betalen? … Uit eigen ervaring weet ik dat dit niet waar is. Als je de tijd neemt om de uitslagen een beetje te bestuderen, dan kom je er al snel achter dat er liefhebbers zijn, zonder een grote naam, die net zo hard of zelfs beter vliegen dan de 'dure' namen. Als je bij deze onbekende goede liefhebbers aanklopt en je maakt goede afspraken, dan kun je voor een redelijke prijs aan goede duiven komen. Echt waar!!!

Een belangrijk onderdeel van een goed plan is dus goede duiven. Eerst goede duiven aanschaffen en dan zoveel mogelijk kweken (wat je hok toelaat!). Daarna spelen, spelen en spelen … en dan weet je wat de beste vliegers en kwekers zijn. Daarna alleen nog maar doorkweken met de allerbeste verervers en vliegers. Kwaliteit A!!! Kwaliteit B is niet goed genoeg voor de kweek. Daar moet je mee doorvliegen of afscheid van nemen. De mand is in deze de ENIGE selectiemethode! …… *wordt vervolgd …*

Levende legendes – **Hans Eijerkamp**

Met de rubriek Levende legendes brengen we mensen voor het voetlicht die ieder op hun eigen manier een belangrijk stempel op de duivensport hebben gedrukt. Dat kan zijn door bijzondere sportieve prestaties, vernieuwende inzichten en kennisoverdracht, maar ook door ondernemerschap, het stimuleren van anderen of een jarenlange inzet voor het promoten en toegankelijk houden van onze sport. Hun verhalen en ervaringen zijn waardevol voor de huidige generatie en verdienen het om bewaard te blijven voor de toekomst. Veel van hen hebben inmiddels een leeftijd bereikt waarop lichamelijke ongemakken het houden van duiven niet langer vanzelfsprekend maken. Een aantal kan om die reden niet meer zelfstandig duiven houden. Hun ervaring, kennis en betrokkenheid bij onze sport zijn echter nog altijd van grote waarde.

Een grote naam die in deze rubriek niet mag ontbreken, is Hans Eijerkamp. Inmiddels 92 jaar oud en ook bij hem laat de tand des tijds zich steeds nadrukkelijker voelen. Toch is hij nog altijd nauw betrokken bij de duivensport. Naast zijn grote betekenis voor het familiebedrijf Eijerkamp, dat uitgroeide tot een toonaangevende onderneming in de Nederlandse woonbranche, heeft hij ook binnen de duivensport een indrukwekkende staat van dienst opgebouwd. Een man met een schat aan herinneringen aan twee werelden waarin hij een belangrijk stempel heeft gedrukt: eerst meubels, maar zeker ook postduiven.

Wanneer Hans terugkijkt op ruim 75 jaar duivensport, komen uiteraard ook de vele successen en de internationale bekendheid aan bod. Prestaties waarop hij met recht trots kan zijn en die een belangrijk hoofdstuk vormen in zijn lange duivensportcarrière.

Maar de duivensport heeft hem nog meer gebracht. Gevraagd wat voor hem het belangrijkste is, noemt hij vooral het plezier en de ontspanning die het dagelijks bezig zijn met zijn duiven hem nog altijd geven, maar ook de vriendschappen die in de loop der jaren zijn ontstaan.

In een tijd waarin jongeren zoveel andere interesses en mogelijkheden hebben, is het een terechte vraag of de duivensport ook vandaag de dag nog iets te bieden heeft aan de jeugd. Hans Eijerkamp denkt van wel. De duivensport moet volgens hem blijven bestaan, maar daarvoor is het belangrijk dat ervaren liefhebbers jongeren actief bij de sport betrekken. Dat vraagt om tijd, aandacht en vooral de bereidheid om hen echt kennis te laten maken met de wereld van de duivensport.

Dat dit bij Hans niet bij mooie woorden blijft, blijkt uit de manier waarop hij jongeren in Brummen ontvangt. Onlangs kwamen nog acht jonge duivenliefhebbers naar Greenfield Stud om samen met de hokverzorgers de kweekhokken grondig schoon te maken, als voorbereiding op het nieuwe seizoen. Voor de jongeren was dat een mooie gelegenheid om eens achter de schermen te kijken, de handen uit de mouwen te steken en kennis te maken met de dagelijkse praktijk op een groot duivenbedrijf. Als dank voor hun inzet kregen ze bovendien enkele duiven mee om hun eigen kolonie verder op te bouwen.

Hans benadrukt tijdens ons gesprek hoe belangrijk het is om jongeren bij de sport te betrekken. "Ik neem tijdens zo'n bezoek ook echt de tijd voor ze. Ze kijken tegen je op en nemen daardoor ook dingen van je aan. Zo heb ik vroeger veel geleerd van Piet de Weerd, daar keek ik destijds ook tegenop." Het belang van die persoonlijke aandacht en begeleiding wordt volgens Hans nog weleens onderschat. Vooral goede spelers kunnen veel betekenen voor het behoud van de duivensport door hun deur open te zetten, hun kennis te delen en jongeren de kans te geven zelf ervaring op te doen.

Maar die verantwoordelijkheid ligt niet alleen bij de individuele liefhebbers. Ook verenigingen kunnen hierin een belangrijke rol spelen door beginners actief binnen te halen, hen op weg te helpen en ervoor te zorgen dat ze zich welkom voelen. Het doorgeven van kennis, ervaring en enthousiasme is immers van groot belang om de duivensport ook voor volgende generaties levend te houden.

Ook de doelstellingen van Stichting Behoud Duivensport (SBD) kunnen op de steun van Hans rekenen. Bij de oprichting stelde hij zich beschikbaar als ambassadeur. Vooral het begeleiden van beginnende liefhebbers spreekt hem aan. "Ik vind het belangrijk om mensen die enthousiast met de duivensport bezig zijn vooruit te helpen. De mentorenpool van de SBD sluit naadloos aan bij mijn overtuiging dat beginners een goede mentor nodig hebben die hen met raad en daad bijstaat."

Hans merkt op dat er binnen de duivensport nog weleens een sfeer van geheimzinnigheid hangt. Zelf heeft hij daar weinig mee. "Ik heb absoluut niets te verbergen." Ook over topprestaties is hij open. Succes is volgens hem beslist niet vanzelfsprekend en hangt zeker niet alleen af van goede duiven. Op de hokken van Eijerkamp zijn door de jaren heen heel wat goede duiven geweest die hun kwaliteiten niet als vererver doorgaven. Tegelijkertijd hadden ze het geluk enkele uitzonderlijk goede vererververs te bezitten.

De duivensport bestaat niet alleen uit kampioenen. Er zijn volop liefhebbers die met tien of twintig duiven genieten van de verzorging, het kweken en het wedstrijdspel. Voor velen is het vooral een hobby en sociale bezigheid. Ook zij verdienen waardering en de kans om van succes te proeven. Hans vindt dat we hen best een handje mogen helpen. Zijn voorstel is praktisch: geef beginnende of minder ervaren liefhebbers eens wat 'laatjes'. Dat zijn jonge duiven die aan het einde van het seizoen bij andere liefhebbers overblijven en die zij niet meer nodig hebben. Voor iemand met een kleine kolonie kunnen deze duiven een mooie aanwinst zijn. Een klein gebaar waarmee iemand weer een stap verder komt.

Tot slot komt Hans nog even terug op de bekende formule van de zogenoemde 'meubelduiven'. Wat in 1966 begon met een klant die bij de aankoop van meubels ook enkele jonge duiven wilde hebben, groeide uit tot een bijzonder succesvolle actie. Klanten die meubels kochten bij Eijerkamp konden daarbij jonge duiven uitzoeken. De formule zorgde ervoor dat in de loop der jaren heel wat duiven bij gewone liefhebbers terechtkwamen. Voor velen betekende dit een mooie kans om hun eigen kolonie op te bouwen. Ook voor de gewone liefhebber werden op die manier jonge duiven uit topduiven bereikbaar, zonder dat daarvoor grote financiële investeringen nodig waren. Het werd een bijzonder stukje geschiedenis waarin de twee grote passies van Hans Eijerkamp, meubels en duiven, op een heel eigen manier samenkwamen.

Met Hans Eijerkamp heeft de rubriek *Levende legendes* opnieuw een bijzonder gezicht gekregen. Na Delftsblauwe borden en duiven, en schrijven en duiven, vormen deze keer meubels en duiven een opvallende combinatie. Drie uiteenlopende werelden, verbonden door één grote liefde: de duivensport. Er zijn ongetwijfeld nog volop boeiende combinaties en bijzondere verhalen te ontdekken!

De dierenarts aan het woord

Sinterklaas, de kerstman en de jaarwisseling

Door drs. H.T. Arts, dierenarts te Staphorst

Op eigen hok zitten de duiven inmiddels weer in hun nieuwe jas. De meeste hebben hun laatste slagpen gewisseld. Een enkeling vliegt nog rond met één of twee oude pennen. Momenteel komen de duiven niet los. Dat heeft overigens niets te maken met Sinterklaas, die met zijn paard over het dak van het postduivenhok loopt, maar met roofvogels die zeer actief zijn in deze regio.

De uitslag van het mestonderzoek is inmiddels binnen. Bij het onderzoek naar coccidiose is, zoals eigenlijk altijd wel het geval is, een geringe hoeveelheid oöcysten (eitjes) aangetroffen. Wormeitjes werden onder de microscoop niet gevonden. Ook het onderzoek naar paratyfus (Salmonella) gaf een gunstige uitslag: deze bacterie was niet aanwezig in het onderzochte mestmonster.

Dat is natuurlijk een geruststellende uitslag. Toch is het goed om te weten hoe te handelen wanneer er bij een mestonderzoek wél paratyfus wordt aangetroffen. Dan is een behandeling van minimaal 12 dagen noodzakelijk. Houd er rekening mee dat de drinkwateropname bij dit koude weer al snel tot de helft kan teruglopen. Dat vraagt extra aandacht voor de juiste dosering van het medicijn. De duiven moeten immers voldoende werkzame stof binnenkrijgen om een effectieve concentratie in het bloed te bereiken en de Salmonella bacterie te doden. Stem een eventuele aanpassing van de dosering altijd zorgvuldig af met de dierenarts.

Ook de kwekers verdienen in deze periode nog even aandacht. Laat ze voordat ze worden gekoppeld tijdig vaccineren tegen paratyfus. Zo begint u goed voorbereid aan het nieuwe kweekseizoen.

Maar niet alleen de duiven moeten klaar zijn voor het nieuwe kweekseizoen, ook het hok vraagt de nodige aandacht. Een goede voorbereiding begint met een grondige schoonmaakbeurt. Verwijder de mest van de vloer en maak de nestbakken goed schoon. Bekleed vervolgens de broedschotels met krantenpapier en leg de tabakstengels klaar in de nestbakken. Zorg daarnaast voor een goed klimaat in het kweekhok. Blijft de vloer ondanks voldoende ventilatie toch vochtig, dan kunnen warmteplaten op de vloer uitkomst bieden.

Vergeet ook de verlichting niet. Maak de lampen schoon en verwijder het stof van de lampenkappen. Een goede verlichting draagt bij aan een optimaal kweekresultaat. Daarbij speelt vooral de lengte van de dagelijkse lichtperiode een belangrijke rol. De hoeveelheid lichturen heeft namelijk invloed op de hormonale activiteit en daarmee op de voortplanting en de bevruchtingsresultaten. Niet alleen de lichtduur, maar ook de lichtsterkte speelt hierbij een rol.

Het samenstellen van de juiste kweekkoppels is meestal een hele puzzel. Maar minstens zo

belangrijk is dat de duiven eenmaal gekoppeld ook hun eigen broedbak goed kennen. Zorg er daarom voor dat de doffers voldoende bakvast zijn voordat de duivinnen erbij worden geplaatst. Laat de koppels na het samen zetten rustig aan hun nieuwe situatie wennen en voorkom dat de duiven door het hok gaan zwerven en bij andere duivinnen terechtkomen. Zo verklein je de kans op kapot gevochten nesten, ongewenste paringen en onduidelijkheid over de afstamming van de jongen.

Mocht je later toch twijfelen over de afstamming van bepaalde jongen, dan biedt DNA-onderzoek met enkele borstveren uitkomst. Zo kun je vaststellen welke ouders daadwerkelijk bij de jongen horen en de juiste gegevens in de stamboom verwerken.

Zelf ben ik voorstander de broedende postduiven, zodra beide eitjes zijn gelegd, tijdens de broedperiode te behandelen tegen het geel (trichomonas). Op die manier verklein je de kans dat de jongen direct na het uitkomen met deze parasiet worden besmet.

En dan is het straks zover: de eerste jongen komen uit het ei. Na een kleine week mogen ze worden geringd. Ook dat levert voor sommige liefhebbers weer een kleine puzzel op. Welke ringen krijgen ze om? Wordt het een Ladies League-ring, een gouden ring of toch gewoon de vertrouwde vaste voetring van 2027? Zo brengt het nieuwe kweekseizoen weer de nodige beslommeringen met zich mee. Maar uiteindelijk doen we het allemaal voor dat ene moment waarop de jonge duiven gezond en wel in de nestschalen liggen.

Gezonde jongen in de schaal die ingepakt is met een lege voerzak

Voor nu wens ik iedereen alvast een goede voorbereiding op het nieuwe kweekseizoen. Fijne sinterklaasavond, goede kerstdagen en een gezond 2027. We gaan voor de eerste prijzen komend jaar. Tot de volgende keer!

Herstarter in beeld – **Klaas Jansen uit Oppenhuizen**

Deze keer brengen we in de rubriek Beginners en Herstarters *de 51-jarige Klaas Jansen uit Oppenhuizen in beeld. Klaas is inmiddels weer twee jaar actief in de duivensport, nadat hij ruim 30 jaar geen duiven heeft gehad.*

De eerste kennismaking met de duivensport vond al op jonge leeftijd plaats. Toen Klaas ongeveer twaalf jaar oud was, kreeg hij van zijn oom een koppel kroppers. Later kwamen daar tuimelaars bij, om uiteindelijk de overstap naar de postduiven te maken. Hij schafte duiven aan bij Johannes Visser uit Oranjewoud en ging ermee spelen bij PV De Zwarte Doffer in Joure. Lang duurde dat eerste avontuur echter niet. Na ongeveer een jaar moest Klaas in militaire dienst. Zijn vader nam tijdens zijn afwezigheid de verzorging van de duiven op zich, maar bij Klaas verdween het plezier en hij besloot de sport vaarwel te zeggen. Zijn vader vloog nog enige tijd op eigen naam door, maar voor Klaas leek het hoofdstuk duivensport definitief afgesloten.

Maar na ruim 30 jaar kwam Klaas onverwacht weer in aanraking met de duivensport. Zijn vriend Tjeerd Bakker vroeg hem of hij tijdens zijn verblijf bij familie in Canada op diens duiven wilde passen. Met een briefje waarop de nodige instructies stonden, ging Klaas aan de slag. Voeren, verzorgen en vooral aandacht geven. Hij volgde de aanwijzingen op en de duiven deden het uitstekend. ‘En toen was ik weer besmet met het virus’, vertelt hij. En wie eenmaal opnieuw gegrepen is, weet hoe het verder gaat. De belangstelling groeide, er werd informatie verzameld, gesprekken met andere liefhebbers volgden en voor hij het wist, had Klaas zelf weer duiven.

Zijn huidige duivenbestand is afkomstig van verschillende liefhebbers uit de regio, onder wie Tjeerd Bakker, Geertsma, Strijker, Lucas Scholten, Combinatie Corbier en Willem Paul Folkerts. Van Tjeerd kreeg hij bovendien jongen uit diens beste duiven, terwijl Willem Paul Folkerts hem jongen uit zijn kwekers bezorgde. Inmiddels heeft Klaas zo'n veertig duiven. De selectie is gemaakt en met hulp van Nico van Veen zijn de kweekduiven zorgvuldig gekoppeld. Daarmee is de basis voor het seizoen 2027 gelegd.

Klaas was jarenlang actief in het Kyokushinkai karate en de bokssport. Twee disciplines waarin fysieke kracht belangrijk is, maar waarin discipline, doorzettingsvermogen en een goede voorbereiding minstens zo zwaar wegen. Die eigenschappen neemt hij nu mee naar de duivensport. Hij ziet veel mogelijkheden om met structuur en training het maximale uit zijn duiven te halen. Bovendien is Klaas iemand die zich graag in de sport verdiept. Hij wil begrijpen wat hij doet, waarom hij bepaalde keuzes maakt en waar nog verbetering mogelijk is. Stilzitten en afwachten past dan ook niet bij hem.

Ook in de verzorging van zijn duiven gaat Klaas bewust te werk. Hij houdt zijn ervaringen nauwkeurig bij en gebruikt daarvoor zelfs ChatGPT. ‘Ik gebruik ChatGPT om mijn ervaringen te documenteren. Ik zet erin wat ik heb gedaan en gebruik dit het jaar erop weer. Zo verbeter ik mijn aanpak steeds.’ Ook zijn bevindingen over de gezondheid van zijn duiven neemt hij daarin mee. Eens in de drie weken gaat hij met zijn duiven naar dierenarts Nanne Wolff voor controle. Zo blijft hij goed op de hoogte en leert hij telkens weer iets bij. Na ruim dertig jaar afwezigheid beschouwt Klaas zichzelf als leerling. Vanuit zijn jaren in het karate en boksen weet hij hoe belangrijk het is om ervaringen uit te wisselen. ‘Je moet er energie in steken en trainen om ergens goed in te worden. Gelukkig heb ik mensen om me heen met wie ik graag praat en dingen deel. Maar niet iedereen staat daar helaas voor open. Soms zijn er veel geheimen of is er afgunst. Dat vind ik jammer.’

Klaas vindt dat er binnen de duivensport nog veel te winnen valt als liefhebbers meer kennis en ervaringen met elkaar zouden delen. Vooral beginners en herstarters kunnen daar volgens hem hun voordeel mee doen. Zelf probeert hij zo veel mogelijk kennis op te doen. Hij leest, zoekt informatie op internet, belt liefhebbers en stelt vragen. Het keuren van duiven, weduwschap en verschillende spelsystemen hebben zijn belangstelling. Vooral het vliegen met twee duivinnen op één doffer spreekt hem aan, al beseft hij dat dit de nodige uitdagingen met zich meebrengt en voorlopig misschien nog een stap te ver is.

In zijn zoektocht naar kennis en nieuwe inzichten kwam hij ook in contact met de Stichting Behoud Duivensport. Via Tjeerd leerde hij Nico van Veen kennen, die hem vertelde over de stichting en uitnodigde om mee te gaan naar België. Daar ontmoette Klaas verschillende liefhebbers met wie hij nog altijd contact onderhoudt. Ook het initiatief van het mentorschap spreekt hem aan. Ervaren liefhebbers die beginners en herstarters op weg helpen en hun kennis doorgeven, kunnen volgens hem een belangrijke bijdrage leveren aan de toekomst van de sport.

Klaas heeft inmiddels ook al een paar mooie momenten om op terug te kijken. Zo behaalde hij met duivin Famke een eerste plaats in het district op een vlucht vanuit Arlon. Famke komt uit een koppel van Combinatie Corbier. ‘Een prachtig beestje. Ik was er superblij mee.’ Een heel ander, maar minstens zo bijzonder moment was een vlucht nadat er problemen waren geweest met de gezondheid van zijn duiven. Samen met dierenarts Nanne Wolff had Klaas een plan opgesteld om de problemen aan te pakken. De eerstvolgende vlucht was daardoor extra spannend. Hij hoopte vooral dat hij die zaterdag al zijn duiven weer thuis zou krijgen. Toen de ene na de andere duif arriveerde, maakte de spanning plaats voor opluchting. Het was een hele geruststelling dat de complete ploeg aan het eind van de dag weer veilig op het hok zat.

Famke

Klaas heeft voor zichzelf een opvallende afspraak gemaakt. Hij geeft zichzelf vier jaar de tijd om een kampioenschap in afdeling Noord te winnen. Lukt dat niet, dan weet hij niet of hij nog doorgaat. Dat klinkt misschien rigoureus, maar hij heeft er goed over nagedacht. De duivensport vraagt immers veel tijd en aandacht. Niet alleen van hemzelf, maar ook van zijn gezin en zijn werk. Hij wil er vol voor gaan, maar beseft tegelijkertijd dat er grenzen zijn aan wat je kunt vragen.

Dat Klaas ambitieus is, bleek al bij de start van zijn duivenavontuur. Op zijn verzendmand schreef hij: ‘Kampioen van het Noorden’. Dat zorgde op de club voor de nodige hilariteit, maar Klaas liet zich niet ontmoedigen. In zijn eerste seizoen met de jonge duiven werd hij derde, een jaar later tweede. De clubkampioen bleef hem dus maar net voor. ‘Dit jaar gaan we hem toch echt pakken.’

Of Klaas er binnen vier jaar in slaagt om bij de kampioenen van afdeling Noord te eindigen, zal de tijd leren. Aan ambitie en doorzettingsvermogen ontbreekt het in ieder geval niet. Klaas heeft nog één boodschap voor de concurrentie. Met een brede lach klinkt het: ‘Hou het maar in de gaten, want Jansen komt eraan!’ Tik Tak!!

Voedingstips van Willem Mulder
Waarom Wintervoer?

“Het ziet er toch niet uit?” Dat was het eerste wat ik hoorde op de beurs in Denemarken. “Waarom laat je een voer zien waar zoveel gerst en paddy in zit? En gerst is toch helemaal niet goed voor de duiven?”

Ik dacht even na. Wat moest ik zeggen? Was de man uit op een confrontatie? Op het krijgen van zijn gelijk? Moest ik nu juist veel tegengas geven? En hem vertellen dat niet hij, maar ik gelijk had? Ik besloot om niet in de tegenaanval te gaan, maar om hem te bevragen waar hij die wijsheid vandaan had. Ik probeerde in verbinding te blijven. Het ging mij niet om mijn gelijk. De man vertelde dat hij in de winter wel eens gerst had gevoerd. Alleen gerst. Om te zorgen dat de duiven zouden afslanken. Maar dat gebeurde helemaal niet. Ze werden juist nog dikker. Toen zag ik een opening in het gesprek.

Ik vertelde dat in gerst heel veel koolhydraten zitten. Soms wel 70%. En als de duiven vast zitten, kunnen ze die niet allemaal verbranden. Dan zal een deel daarvan worden omgezet in vet. En dat moeten we nu juist vermijden.

Wintervoer

De man vroeg: “En hoe doe je dat dan? In jouw wintervoer zit toch ook gerst?” Er was ineens een andere situatie ontstaan. Het was niet meer: ik heb gelijk en jij hebt ongelijk. Er was ineens “verbinding”.

Ja, zei ik, er moet een goede balans in het voer zitten. Dus een balans tussen eiwitten, vetten en koolhydraten. Er moeten ook voldoende vezels in het voer zitten om te zorgen dat de vertering trager gaat, de darmen kunnen opschonen en zorgen voor een sterker immuunsysteem. En juist in de winter kun je dat heel mooi herstellen. Dan komt de duif ook weer in een juiste balans en kan ze weer goed presteren in het volgende jaar.

De man bedankte mij. Ik had geen gelijk gekregen. Hij ook niet. Maar we waren wel verbonden.

Willem Mulder. Tel: +31-648717475

Tot slot - Nieuws van de SBD

Bezoek aan de Nederlandse Vliegtippler Club

Op zaterdag 7 november was de SBD uitgenodigd door de Nederlandse Vliegtippler Club (NVC) om tijdens hun jaarlijkse clubdag iets te vertellen over de Stichting Behoud Duivensport. Net als de postduivenverenigingen hebben ook zij te maken met een teruglopend ledenaantal. Vergrijzing en de toenemende druk van roofvogels vormen ook voor deze tak van de duivensport (het zo lang mogelijk vliegen) een bedreiging voor de toekomst. De krachten bundelen en gebruikmaken van elkaars netwerk en kennis was dan ook de kern van onze boodschap. Uit de reacties bleek dat het verhaal goed werd ontvangen. Bovendien kon er een tiental nieuwe supporters worden genoteerd! Het was een bijzonder interessante en gezellige dag. Mooi om te zien dat we, ondanks de verschillen binnen onze duivensport, met vergelijkbare uitdagingen te maken hebben en elkaar kunnen versterken!

In memoriam Jos de Jong

Op 14 november is Jos de Jong, een in de Bollenstreek zeer bekende duivenliefhebber, op 95-jarige leeftijd overleden. De familie had verzocht om in plaats van bloemen een donatie aan de SBD te doen. Dit gebaar waarderen wij bijzonder. Dankzij familie en vrienden mochten wij een bedrag van € 120,- ontvangen. Wij willen de familie en vrienden hiervoor hartelijk bedanken.

Website SBD verder verbeterd

Marten van Urk heeft de website van de SBD inmiddels gekoppeld aan Google Search Console en Google Analytics. Hierdoor krijgen we beter inzicht in het aantal bezoekers, de meest gelezen pagina's en hoe mensen onze website vinden. Ook is de vindbaarheid in Google verbeterd met aanvullende SEO-teksten en een sitemap. Daarnaast zijn een cookiebanner en een privacyverklaring geplaatst.